

Mizacını Aşk Bellediğim Ölüm Kadar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Aralık 2015

Telveli hüzne delalet bir sancının ilk evresi,
Muğlâk yaratların cebelleştiği öfke zerrecikleri
Beyhude bir telaş adsız yerleşkemin izdüşümünde,
Gıybete dönük yüzlerin örtülü peçesinde
Kıt kanaat söz düelloları;
Rengi kara ve isli gece,
Boyunduruğunda insan ırkının,
Arz-ı endam eder düş sepeti bağ bozumu
Donuk yüzümün kayıtsızlığında,
Ilıman bir iklimin özleminde,
Tıkıştırdığım çeyiz makamının dantelli eşrafında
Bir adım ötemde oysa ölüm.

Kıyamete çeyrek kala,
Geberen aşk makamının silik nefreti iken soluduğu,
Tezahürü anlık bir tahakkümmüşçesine
Rahmet bellediğim beşi bir yerde mutluluk,
Kısık sesinde dökerken yaşlarını ince ince.
Kırık udumun kopuk teli kadar serzenişe meyyal,
Aşka nazire edercesine,
Sandılar ki sükûtum ikrardan.

İçimde kalmayan bir ukdeye yığdığım,
Hüzün bekçileri adım başında,
Kulak kepçem kadar isyankâr belli ki
Sızan deli bakışlar, yüksünsem de bertaraf edemediğim
Hazin yol izleklerine yüklediğim minnet kadar:
Sondan bir öncesi mademki güdümlü yankıların
Sol yakasında kürediğim öbek öbek.

Hanidir soluyup ardından solduğum ölgün gün kadar,
Gülmeye doyamadığım o pejmürde kılıksızlığında
Kırık gölgemi sığdıramadığım dev ayna:
Oyunbaz bir dünyanın istilasını madem sır verdiğim
Adının son harfi iken mizacını aşk bellediğim ölüm kadar

Silik bir iz iken geride bırakmaya ant içtiğim.